

Precies elf uur stapt hij het hooggelegen vertrek binnen, waar de telegrafist, dien hij moet aflossen, de telefoon reeds op tafel gelegd heeft. Hij is nog buiten adem door de inspanning, die hem de ontelbare trapstreden gekost hebben.

„N'avond” zegt hij, en dan in één adem door, „die akelige trappen!”

„N'avond” groet de telegrafist terug.

„As je die trap afgaat, istie zoo akelig nog niet. Ik smeer 'm maar gauw.”

„Ga je gang,” bromt Haitsma, „nog nieuws?”

„Niks te doen, is S.O.S.,” zegt de afgeloste telegrafist achteloos, terwijl hij zijn jas reeds aantrekt.

„O,” zegt Haitsma, zonder veel interesse, „is 't in de buurt?”

„Nee, niks te hooren.”

„Nou, ik groet je. Gezellige nacht.” Meteen is hij al verdwenen.

Haitsma haast zich niet. Hij weet, dat er bij een S.O.S. geval toch geen radioverkeer is. Dus hij heeft de tijd. Hij stopt met overleg zijn pijp en wil die aansteken.

„Mooi,” bromt hij voor zich zelf, als hij al zijn zakken heeft doorzocht, „heb ik w'rempel m'n lucifers vergeten. Zit ik de heele nacht zonder vuur.”

Zijn humeur, door de trap en de nachtdienst toch al niet zoo bijster rooskleurig, wordt er niet beter op.

Hij gaat zitten, doet de telefoon over zijn ooren, na eerst de schelpen flink aan zijn broek te hebben afgewreven,

en luistert.

Niets, absoluut niets.

Ja, toch wat. Heftige luchtstoringen dreigen zoo nu en dan zijn trommelvliezen te verscheuren.

„Prachtig is dat,” denkt hij en kijkt eens in het dagboek; 10 uur P.C.H. meldt S.O.S. Geen nadere bijzonderheden. P.C.H. is de roepletter van het Radio-kuststation Scheveningen.

11 uur. Bijleveld van wacht.

Daartusschen niets. Een teeken, dat het S.O.S. geval nog steeds niet aan kant is.

„Afein, tenminste een makkelijke dienst,” denkt Haitsma.

Hij neemt een potlood en schrijft in het dagboek: 11 uur. Haitsma op wacht. Verwoed zuigt hij op zijn pijp.

„O nee, geen vuur.”

Hij kijkt naar het laadbord, waarop twee groote kooldraadlampen branden, die vrij wat warmte uitstralen.

„Wacht,” denkt de telegrafist, „dat gaat ook.”

Eerst neemt hij een stukje papier en trekt dan de dubbelpolige schakelaar naar zich toe. Voorzichtig, niet te vlug. Juist uit de contacten. Een blauwe gloed sist vernijng tusschen de schakelaarsmessen en de bordcontacten. Een sterke ozonlucht verspreidt zich in het kleine vertrek. Haitsma houdt het stukje papier in het fel sissende schijnsel.

Ja, het vat vlam.

„O.K.,” zegt hij, en drukt de schakelaar weer op zijn plaats, houdt het branden

de papier boven zijn pijp en zuigt met groot behagen de lauwe rook naar binnen.

Hij plant zijn beide ellebogen op de tafel, steunt zijn hoofd in zijn beide handen en luistert.

Niets.

Luchtstoringen.

„Wat voor weer zou 't buiten zijn”, denkt hij.

Hiermede bedoelt hij buitengaats.

„Slecht weer voor 't naast. Behoorlijk stukje wind met veel regen en natte sneeuw. Slecht zicht.

Deze wacht is niet veel bijzonders, maar toch altijd nog beter dan die van dien vent, die daar op die schuit zit, met zijn S.O.S.

Wacht, ik zal nog es 'n lampje bij schakelen, misschien kan ik 'm oppikken.”

Hij schakelt nog een lamp bij en zit nu op drie lampen te luisteren.

Scherp luistert hij uit. Het is haast niet te doen, op drie lampen, door de heftige luchtstoringen, die de trilplaten van de telefoon doen rammelen.

Even denkt hij een zwak toontje te hooren.

Ja.

Maar dan gaat alles weer in de luchtstoringen verloren. Zijn geoeffend oor heeft echter uit die paar stippen en streepen, hem door de ether toegevoerd, heel wat kunnen opmaken. Echter niet uit de paar woorden, die hij heeft kunnen nemen, dat waren de woorden „we are”, maar uit de toon. Die toon vertelt hem, dat de marconist van het in nood zijnd schip reeds met zijn noodinstallatie werkt. Dat beteekent, dat de scheepsdynamo niet meer in staat is, de hoofdinstantie te voeden, waaruit geconcludeerd kan worden, dat het schip zonder licht zit en waarschijnlijk ook zonder kracht. Het is dan vrijwel willoos aan de golven overgeleverd.

„Maar hij zal 't wel klaren,” denkt de telegrafist, „hij zit ver weg en zal dus nog wel water genoeg voor de boeg hebben. Straks pikt een sleepboot hem

„N'avond" zegt hij

op en brengt hem veilig binnen.”

Op dit oogenblik hoort hij een schip, dat P. C. H. roept.

P.C.H., P.C.H. de —

Maar verder komt het niet. Een snijdende fluittoon gilt hem in de ooren. Hij rukt zijn telefoon van het hoofd en slingert die op tafel.

„Hè”, broemt hij kwaad, „dat die vent mij nou uitgerekend met „full power” in m'n ooren moet blazen. Juist nou ik op drie lampen luister.”

De muzikale fluittoon van Scheveningenhaven vult het heele vertrek. Het ketst tegen de wanden, de zolder, de vloer.

„Toe maar”, zegt Haitsma, „had die kerel maar uit moeten luisteren.”

Dit doelt op den telegrafist, die Scheveningenhaven opgeroepen heeft.

Als er S.O.S. is, mag er geen ander radioverkeer plaats hebben als dat, wat op het noodgeval betrekking heeft. Deze telegrafist was blijkbaar net op wacht gekomen, en, niets hoorende, dacht hij zeker gauw van de gelegenheid gebruik te maken, om zijn telegrammen over te zenden. Maar dat ging niet door.

Met „full power” legt Scheveningen hem het zwijgen op. Na deze luidruchtige interruptie is het even stil als tevoren, behalve dan de luchtstoringen,

die steeds sterker schijnen te worden.

Haitsma besluit dan ook, om maar weer op twee lampen verder te luisteren. Maar zelfs op twee lampen zijn de luchtstoringen nog hevig. Hij schuift de telefoonschelpen wat meer naar voren, zoodat ze niet meer zijn ooren afsluiten. Zoo gaat het beter, hoewel het nog onplezierig is, vooral daar de storingen elkander hoe langer hoe vlugger opvolgen. Er is onweer in de lucht. De bui komt nader. Maar hij blijft luisteren, hoewel er niets te hooren is.

Hij haalt een courant uit zijn zak en is weldra in de lectuur verdiept. Als er iets komt hoort hij het toch wel.

Een poosje leest hij tot hij plotseling opgeschrikt wordt door een felle donderslag.

„'s Jonge,” denkt hij, „dat was dichtbij.”

En het is dichtbij. Aanhoudend rolt de donder. Het geweld van de ééne slag gaat over in die van de andere.

Het sist bij de antennecontacten.

Blauwe vonkjes springen over bij de scheidingscondensator.

„Vrij gevaarlijk zoo,” denkt de telegrafist. „Zal de zaak maar even afsluiten, zoolang de bui duurt.”

Hij haalt de schakelaar over en meteen wordt het stil in de telefoon.

„Hè, hè!” zegt hij zacht voor zichzelf, „dat is een opluchting. Je zou compleet gek worden van die storingen.” Bedaard neemt hij zijn krant weer op en leest verder.

De donder wordt zwakker en de ruimten tusschen de slagen worden groo-ter. Het duurt niet zoo heel lang, dan rommelt het alleen nog maar zoo'n beetje.

De telegrafist zal het maar weer eens probeeren. Hij haalt de handle weer over en dadelijk komt er ook weer leven in de telefoon.

Het zoemt in zijn ooren. De morseteekens vullen weer de aether. Het raast en schreeuwt door elkaar in alle toonhoogten. De hooge fluittoontjes van de lampzenders, de muzikale toontjes van

de fluitvonkzenders en de bromtoon- van de open vonk of slecht afgestelde ongedempte vonkzenders of de blus- vonkinstallaties.

Ja, dat is weer het beeld van het radio- verkeer in het kanaal. Het S.O.S. geval schijnt „erledigt” te zijn en ieder haast zich nu, om zijn telegrammen zoo gauw mogelijk aan de kuststations door te geven.

Het is een gedrang in de aether als op een geweldig druk plein. Alles zwiert door elkaar.

Die bromvonk roept Ostende, die fluittoon moet Antwerpen hebben, dat heele hooge toontje wenscht in verbin- ding te komen met Landsend en die prachtige volle toon zoekt in communi- catie te treden met Scheveningen- haven.

„Wacht, even nemen.”

„Aha, een Maru-boot. Japanner.”

„Prachttoon hebben die lui en heel makkelijk te nemen. Seint uitstekend.”

Nu en dan tusschen die herrie door de muzikale toonen van de kuststations, die nu onafgebroken in de weer zijn en dat heele koor van brommende, flui- tende en zingende morseteekens, diri- geeren.

Haitsma krijgt het druk. Onophoude- lijk vliegt zijn potlood over 't papier, vlug, vlug. Straks zal hij alles netjes in 't dagboek schrijven, maar daar is nu geen tijd voor.

„'s Jonge”, denkt hij onder 't nemen door, „is de Amsterdam nu al weer voor de Waterweg? Wie zit daar ook weer op?”

O ja, van Keulen. Mag wel wat op zijn seinen gaan letten. Mooi is anders.

Heb je 't gezanik al. P. C. H. heeft het niet eens kunnen nemen. Over- doen dan maar. Dat zal Scheveningen ook aanstaan met deze drukte.

Nou, hij heeft 't. Die volgt.

Och heden, precies volgens de voor- schriften. Zeker een nieuweling. Nee, daarvoor seint ie nou weer te goed.”

„Ach so, 'n mof!”

Zoo gaat het eenige uren achter elkaar door. Dan luwt het weer. De door het

noodgeval opgehoopte correspondentie is weer verwerkt.

Het wordt stil.

Haitsma heeft alles keurig in zijn dagboek opgeschreven. Er is nu weinig meer te doen. Hij verveelt zich en wordt slaperig.

Vijf uur.

't Schiet al weer op, maar toch nog drie uren voor de boeg.

Wacht eens, even de ouwe waker opbellen voor een gezellig praatje. Dat drijft de slaap wel uit de oogen."

Hij grijpt de telefoon, draait de vijf bekende nummers, en daar is hij al.

Een gemoedelijke stem klinkt. Hallo!

Dadelijk valt Haitsma in. „Hallo, ook slaperig, old man?"

„Nee," klinkt het, „daar heb ik nooit geen last van. Dat went wel, als je eerst ris 'n veertig jaar op de wal staat."

Hoewel Haitsma dat al zoo dikwijls gehoord heeft, vraagt hij toch belangstellend. „Zoo, al veertig jaar?"

„Ja, wat wou je dan," zegt de gemoedelijke stem en gaat vertellen van de goeie ouwe tijd.

Als Haitsma even gelegenheid krijgt, vraagt hij: „Is Max bij je?"

„Wat doch ie dan, roep maar es."

Haitsma roept door de telefoon „Max! Max!" en kort daarop hoort hij een kort geblaf als antwoord op zijn roepen.

Het zijn oude kennissen, die drie, hoezeer wel ze elkaar nog nooit gezien hebben. Maar het is een gedeelte van Haitsma's nachtdienst geworden, om even te babbelen met den ouden waker en zijn hondje aan te roepen door de telefoon. Hij heeft de koptelefoon natuurlijk nog op zijn hoofd en hoort nu een toontje, dat hem bekend voorkomt.

„Ze roepen weer, baas," zegt hij.

... rekt zich eens flink uit ...

„Mot je make dat je d'r bij komt," besluit de oude.

Haitsma hangt de telefoon weer op en luistert naar wat de telegrafist, daar ginds op zee, wel te vertellen heeft. Met groote tusschenpoozen hoort hij eens iets, maar over 't geheel is 't stil. Dat is trouwens meestal zoo om deze tijd.

Hij kijkt naar de klok. Bij achten. Juist gaat de deur open en een jonge man verschijnt. De aflossing.

„Môge," groet deze.

„Môge," zegt Haitsma, rekt zich eens flink uit en gooit de telefoon op tafel.

„Druk?" vraagt de ander.

„Nee," antwoord Haitsma, kalm. „Blij dat je der bent. 'k Zal zien, dat ik thuis kom. Kruip fijn 'n paar uurtjes in de kooi."

Nog even schrijft hij in het dagboek: „8 uur. Haitsma van wacht."